

Etämaan taruja I

Mika Toivola

Keskellä kivista laaksoa, monen peninkulman päässä lähimmästä ihmisasumuksesta kohosi Helborgin kartano. Sen kiviset muurit ympäröivät puolisen neliövirstaa asumuksia, peltoja ja laitumia. Sisällä varsinaisessa kartanossa vallitsi juhlallinen tunnelma, kaikki väki oli keraantynyt suureen saliin, näkemaan viimeisen päättäjäisseremonian moniin vuosiin. Jälleen oli yksi taistelutaidon mestari valmistunut, sillä toden totta Helborgin kartano oli suurten mestarien opin ahjo, täällä koulutettiin maailman parhaat taistelijat.

Suuren salin korokkeella seisoi kirvesmestari, seppeläkädessään, odottaen oppilastaan joka käveli pitkin kunniakujaa. Pitkänä ja komeana kulki Numenorin Voronel, uljas nuorukainen ylhäistä syntyperää, pikipannujen huojuva valo loisti hänen sotisovassaan ja hänen kasvoillaan oli tyytyväinen ja rauhallinen ilme. Tänään oli hänen kohtalonsa päivä, hän oli valinnut vaikean tien, valinnut mestarikoulutuksen. Koulun sääntöjen mukaan valmistumismahdollisuuksia oli kaksi, taitaja ja mestari. Taitajaksi pääsi seitsemän vuoden koulutuksella mikäli pystyi suorittamaan testit, mestarin titteli oli vaikeampi ansaita, sillä valmistumisen jälkeen Voronelin olisi surmattava nykyinen mestari taistelussa, ennen uuden kuun nousua. Hartain mielin hän kumartui vastaanottamaan kohtalon seppeleen, tällä hetkellä on syntynyt uusi mestari. Kyyneleet silmissään hän seisoivat korokkeella, katsellen

¹-el päätte nimessä Voronel on hänen sukunsa tunnus ja tarkoittaa tähteä.

satapäistä soturijoukkoa tervehtimässä häntä, ja hänen ilmeensä vaihtui hymyyn kun joukko viritti laulun säkeen uuden mestarin kunniaksi.

*Tärkeä on ase ja voima,
mutta yli kaiken yltää tieto,
taito taistelun ja kunnian.*

*Tärkein on asetta pitelevä käsi,
vakaa ja voimakas. Älköön koskaan
vaipuko käsi mestarin, kuninkaan.*

Yöllä pimeässä huoneessa kaikki vaikuttaa pimeältä, ja pimeitä ovat Voronelin ajatukset, sillä hän tietää, ettei pysty voittamaan mestariaan. Hän on nuori ja voimakas, mutta Drain on ollut kirvesmestari jo vuosikymmenen ajan. Pako on nyt ainoa mahdollisuus, ja häpeä, sillä hänen oli elettävä estääkseen tarujen julman kohtalon, sillä näin sanoi Viimeinen Henki hänelle hänen syntyessään:

Tulee vuorilta pelko hirveä ja musta massa, silloin Tähd¹en¹ suvusta nousee nuori tähti, toteuttamaan valon tehtävää, auttamassa voimaa Linderlin.

“Mutta jonakin päivänä minä palaan”, hän sanoi itselleen. Nopeasti pakaten vähät tavaransa hän lähti ulos ovesta, pimeään käytävään etsien pääsya takaovelle. Hän oli sonnustautunut laattahaarniskaan ja raskaaseen kypärään, mutta niin tottunut oli hänen kehonsa liikkumaan noissa varusteissa, että ääntä ei hänen

astunnastaan juuri lähtenyt. Silti hänen astuessaan soihtujen valaisemaan eteissaliin syvä kääpiöääni tervehti häntä.

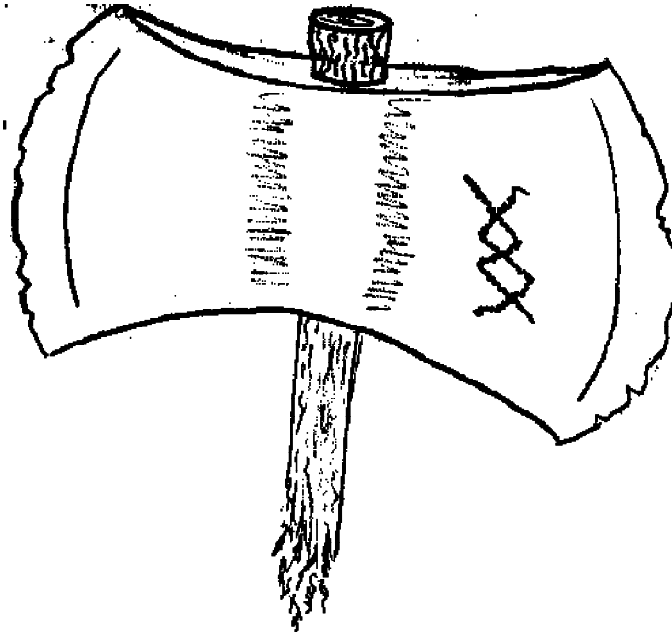
“Tervehdys sinulle, Voronel, oppilaani. Olen odottanut sinua.”, Drain sanoi. Miksi lähtea kuin varas pimeässä? Enkö opettanut sinua hyvin, paremmin kuin ehkä ansaitsisitkaan.

Voronel ei vastannut vaan laski pakkauksensa maahan. Hitaasti hän veti toisen kirveistään vyöltään ja jälleen kerran siunasi Elandal puolhaltiaa, jonka avokätinen lahja se oli. Mies ja kääpiö olivat vain kahden sylen etäisyydellä, ja Voronel tiesi että hänen oli hyökättävä. Salamannopeasti hän heitti kirveensä

kaikin voimin kohti haarniskatonta kääpiötä, vetäen samalla Angacirin oikealta kupeeltaan. Maagisen kirveen terä hohti himmeästi hämärässä valaistuksessa. Kuin unessa lensi Gurthagor kohti odottavaa kääpiötä, mutta samassa veti kääpiökäsi kirveensä esille. Rajulla liikkeellä kääpiö pyöräytti

kirvestään ja kipinöiden Gurthagor kimmahdi sen terästä. Voronel valitsi taktiikkansa. Äkillisellä hypyllä hän hämäsi kääpiön tasapainoa, sitten hän lähetti helpohkon iskun kohti tämän vasenta kylkeä. Se torjuttiin aivan odotetusti, seuraavaksi oli vuorossa pyörähdys jonka aikana kääpiö loi taktiikan mukaisen iskun hänen torjuvan kirveensä terään. Nyt Drain olisi poissa tasapainosta, nyt hän tekisi helpoimman kuolettavan iskun, viillon reisivaltimoon! Vasta iskunsa puolivälissä hän käsitti että kääpiö odotti häntä. Hän rysähti koko painollaan ojennettuun kirveeseen, teräs silpoutui ja hän tunsu viiltävän kivun alavatsassaan. Hän ei

huutanut. Tämä ei saa päättyä näin. Nopealla kuperkeikalla hän oli jälleen pystyssä, mutta kirveettömänä. Hän näki mitä oli odottanutkin, Drainin kirves oli kohonnut lopulliseen iskuun. Hänen elämänsä oli mennyttä. Siinä vaiheessa Voronel rikkoi sääntöjä. Monikymmenkiloinen terässaapas iskeytyi kääpiön nivusiin hirvittävällä rutinalla, lennättäen hänet taaksepain. Jo ennen kääpiön iskeytymistä seinään Voronel poimi kirveen lattialta lennättäen sen kääpiön perään. Vähän oli Drainilla Dwainin pojalla toivoa Gurthagorin iskeytyessä hänen rintaansa, nauliten hänet kiviin.

Voronel seiso ikuisuuden ruumiin edessä tehden kunniaa, sitten hän tunsu ystävällisen kosketuksen olkapäällään. Jousimestari oli kuollut taistelun äänet, ja otti osaa Voronelin suruunmestarin puolesta. Hän hälyytti kourallisen

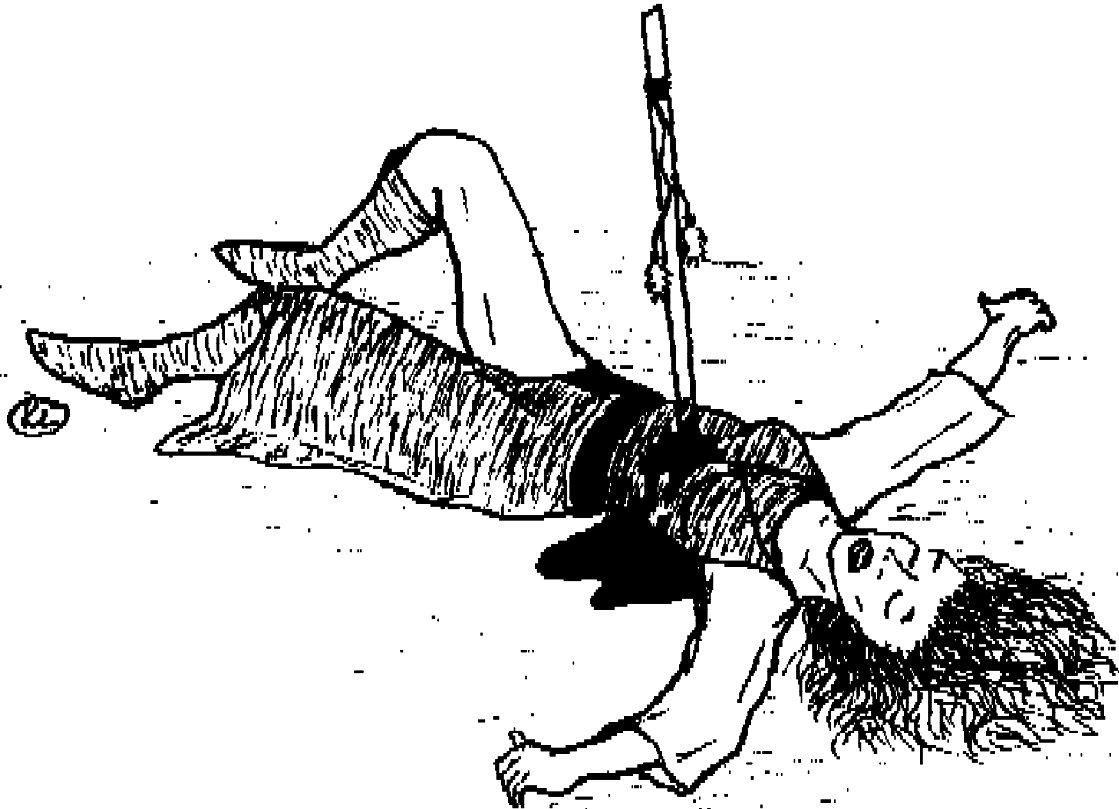
oppilaita paikalle kantamaan ruumiin säilytykseen, sitten Voronel kuuli hänen kauniin haltiaäänensä sanovan: “Menkäämme levolle, kohtalon tuulia ei kannata murehtia. Näin oli määrätty”.

Jo toisen kerran samalla viikolla oli suuri sali täynnä väkeä. Drainin hautajaisiin oli kokoontunut koko talon väki, edes vartiota ei pidetty. Monien äänien voi kuulla valittavan: “Mestari on kuollut, kauan eläköön mestari.”. Voronel itse katkaisi köyden, joka laski vainajan aseineen salin keskellä olevaan ikuisen tulen kaivoon. Ja jälleen kerran kaikui laulu salissa, mutta tällä kertaa haikeana, kuten aina

mestaruusmittelön jälkeen.

Talven Voronel vietti Helborgin kartanossa, mutta varhaiskeväällä hänen vaelteleva luontonsa, ja suuri henkinen paineensa kartanossa pakottivat hänet taas tien päälle. Jäähyväiset olivat lyhyet mutta tunteikkaat hänen hyvästellesään muut mestarit, lukuunottamatta

palaan”. Näin sanoen hän suuntasi kulkunsa alas kivistä polkua, suunnaten kohti laaksoa, jota he kutsuivat miekkasyvänteeksi, sillä se oli ainoa kunnollinen väylä Helborgin kartanon laaksoon ja siellä oli taisteltu suurien peikkosotien viimeinen taistelu, jossa kartanon väki oli uhrautunut viivyttämään peikkoarmeijaa riittävästi, vaikka se

manaajamestaria, joka oli näihin aikoihin muuttunut omituisemmaksi ja eristyneemmäksi. Hän ennusti mustien aikojen olevan lähellä, ja tämä sai Voronelin entistä varmemmaksi siitä, että hänen oli lähdettävä heti Linderlin salaiseen kaupunkiin. Vuorientaa.

“Minne käy matkasi nyt, ystäväni?”, kysyi ylimestari vakaalla äänellään. “Sillä ensimmäistä kertaa moneen ihmispolveen on talo mestaria vailla.” “Suuntaan ensinnä Svadrsvikin kaupunkiin, josta toivon löytäväni tietoja matkaa ajatellen. Jää hyvästi, ystäväni, jonain päivänä minä

tietäisi todennäköisesti heidän loppuaan. Voronel oli lukenut tarinan monesti kartanon kirjastossa ja muisti sen kuin eilisen päivän, kuinka peikot lyötiin kun viimeisenä keinona luontomestari sorrutti suuren vuorenhuipun peikkoarmeijan niskaan. Tästä laaksosta hän pääsisi helposti pohjoiselle päätielle muutamassa päivässä, sillä maasto olisi tasaista ja helppoa ponille, joka hänellä oli matkatoverinaan.